

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Jsme doma v Liticích, z. s.**, se sídlem Šlovická 559/15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Accolade, s. r. o.**, se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, čj. MZP/2018/520/360, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 10. 2018, čj. 59 A 8/2018-97,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 10. 2018, čj. 59 A 8/2018-97, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, čj. MZP/2018/520/360, a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 1. 2018, čj. PK-ŽP/1333/18, **se ruší.**
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **ne p ř i z n á v á .**
- IV. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále „OZNŘ“) předložila 17. 6. 2016 podle § 6 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), Krajskému úřadu

Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (dále „krajský úřad“), oznámení záměru „*Průmyslový park Litice*“. Krajský úřad podrobil záměr zjišťovacímu řízení podle § 7 zákona o posuzování vlivů za životní prostředí a vydal rozhodnutí z 3. 8. 2016, čj. ŽP/13004/16 (dále „první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016“), jímž rozhodl, že záměr „*Průmyslový park Litice*“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Proti rozhodnutí krajského úřadu nebylo podáno odvolání a nabylo právní moci 13. 9. 2016.

[2] Ve dnech 24. 3. 2017 a 11. 5. 2017 obdržel žalovaný podněty k zahájení přezkumného řízení ve věci prvního rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016. Na jejich základě zahájil usnesením ze 17. 5. 2017 přezkumné řízení. Rozhodnutím z 12. 6. 2017, čj. 40019/ENV/17, 591/520/17, žalovaný první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného napadla OZNR rozkladem, jenž ministr životního prostředí rozhodnutím z 22. 11. 2017, čj. MZP/2017/430/281, zamítl a rozhodnutí žalovaného z 12. 6. 2017 potvrdil. Tato rozhodnutí nabylo právní moci 23. 11. 2017.

[3] Rozhodnutí ministra životního prostředí napadla OZNR žalobou, kterou Městský soud v Praze obdržel 22. 1. 2018 a zapsal pod sp. zn. 10 A 29/2018 (viz dále část *III. Žaloba ve věci přezkumného řízení*).

[4] Dříve než městský soud o této žalobě rozhodl, vydal po vrácení věci krajský úřad rozhodnutí z 16. 1. 2018, čj. PK-ŽP/1333/18 (dále „druhé rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018“), jímž podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů opět rozhodl tak, že záměr „*Průmyslový park Litice*“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaný rozhodnutím z 10. 5. 2018, čj. MZP/2018/520/360, zamítl a napadené rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Tato rozhodnutí nabylo právní moci 16. 5. 2018.

II. Rozsudek krajského soudu

[5] Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, jenž v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí krajského úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud upozornil na chybu ve výrokové části obou správních rozhodnutí, neboť správní orgány učinily v rámci zjišťovacího řízení nesprávný závěr o tom, že záměr „nemá“ významný vliv na životní prostředí, ač jejich povinností bylo zabývat se tím, zda záměr „může“ či „nemůže“ mít významný vliv na životní prostředí. Dle názoru krajského soudu taktéž nebylo možné z vyjádření dotčených správních orgánů vyvodit bezvýhradný souhlas s provedením předloženého záměru. Soud rovněž upozornil na zastaralost některých vyjádření dotčených územních samosprávních celků a dotčených správních orgánů, která byla v době vydání rozhodnutí krajského úřadu již rok a půl stará. Krajský soud dále vytkl nesprávné uchopení popisu záměru a také dal žalobci za pravdu v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s řadou odvolacích námitek žalobce, resp. Že žalovaný neoznačil na podporu svých tvrzení dostatečné podklady, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný měl taktéž přihlédnout k plánu pro snižování imisních částic do budoucna.

pokračování

[6] Z výše uvedených důvodů nebylo dle přesvědčení krajského soudu možné učinit jednoznačný závěr o tom, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí.

[7] Rozsudek krajského soudu napadli žalovaný [„stěžovatel a)“] a OZNŘ [„stěžovatelka b)“] kasačními stížnostmi z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku a obou správních rozhodnutí z důvodu porušení ústavního principu *non bis in idem*, bylo by nadbytečné reprodukovat kasační námitky a vyjádření žalobce.

III. Žaloba ve věci přezkumného řízení

[8] Následně, téměř rok po podání kasačních stížností proti rozsudku krajského soudu, městský soud rozsudkem z 26. 9. 2019, čj. 10 A 29/2018-112, zrušil rozhodnutí ministra životního prostředí z 22. 11. 2017 (viz [2] bod výše) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost, neboť ministr se nevypořádal s doplňujícím vyjádřením a ani se dostatečně nevypořádal s tím, zda újma vzniklá stěžovateli b) neodůvodňuje zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu.

[9] Při novém projednání ministr životního prostředí rozhodnutím z 27. 1. 2020, čj. MZP/2020/430/54, zrušil rozhodnutí žalovaného z 12. 6. 2017 a přezkumné řízení zastavil. Na základě podnětu žalobce podal proti tomuto rozhodnutí ministra životního prostředí nejvyšší státní zástupce podle § 66 odst. 2 s. ř. s. žalobu k městskému soudu vedenou pod. zn. 5 A 69/2020.

IV. Přerušování řízení a další vyjádření účastníků řízení

[10] Předsedkyně senátu usnesením z 25. 2. 2022, čj. 8 As 360/2018-111, přerušila řízení o kasačních stížnostech, neboť v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. probíhalo jiné řízení, jehož výsledek mohl mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Dospěla k závěru, že na předmět sporu posuzovaný v nyní projednávané věci může a bude mít vliv výsledek řízení o žalobě nejvyššího státního zástupce vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 69/2020, resp. výsledek řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu, případně i následná rozhodnutí ministra (ministryně) životního prostředí potažmo stěžovatele a) v přezkumném řízení.

[11] V průběhu přerušování kasačního řízení městský soud rozsudkem ze 4. 8. 2022, čj. 5 A 69/2020-60, zrušil rozhodnutí ministra životního prostředí z 27. 1. 2020 (viz bod [9] výše) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V důsledku rozsudku městského soudu tak „oživlo“ rozhodnutí, jímž stěžovatel a) v přezkumném řízení zrušil první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 o tom, že záměr „*Průmyslový park Litice*“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[12] V návaznosti na rozsudek městského soudu čj. 5 A 69/2020-60 vydala ministryně životního prostředí rozhodnutí z 31. 10. 2022, čj. MZP/2022/430/1063, jímž opětovně zrušila výše uvedené přezkumné rozhodnutí stěžovatele a) z 12. 6. 2017 a věc mu vrátila

k dalšímu řízení. Stěžovatel a) následně vydaným usnesením z 31. 1. 2023, čj. MZP/2023/520/133, přezkumné řízení zastavil podle § 94 odst. 4 správního řádu.

[13] V důsledku rozhodnutí ministryně a následného zastavení přezkumného řízení „oživlo“ první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016. Druhé rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018 vydané v téže věci, bylo spolu s odvolacím rozhodnutím stěžovatele a) (z 10. 5. 2018) zrušeno v záhlaví uvedeným rozsudkem krajského soudu pro nezákonnost a vady řízení.

[14] Tím odpadl důvod, pro nějž bylo řízení o kasačních stížnostech přerušeno a předsedkyně senátu proto, bez návrhu, podle § 48 odst. 6 s. ř. s. vyslovila, že se v řízení pokračuje. Současně dala žalobci i stěžovatelům možnost vyjádřit se k současnému procesnímu stavu. Tuto možnost využila pouze stěžovatelka b).

[15] Stěžovatelka b) je nadále přesvědčena, že druhé rozhodnutí krajského úřadu i rozhodnutí stěžovatele a) jsou zákonná a správná. Napadený rozsudek krajského soudu naopak považuje za nepřezkoumatelný a nezákonný, a proto setrvala na své kasační stížnosti a návrhu na zrušení napadeného rozsudku. Dále stěžovatelka b) uvedla, že krajský soud vrátil věc stěžovateli a) k dalšímu řízení, které se však v situaci „oživnutí“ prvního rozhodnutí krajského úřadu jeví jako nadbytečné.

[16] Stěžovatelka b) připomněla, že krajský soud v napadeném rozsudku závazně uzavřel, že záměr „*Průmyslový park Litice*“ mohl mít významný vliv na životní prostředí, a proto je nezbytné jej podrobit posuzování podle zákona o posuzování vlivů. Pokud nebude napadený rozsudek zrušen, vznikne absurdní situace, neboť proti názoru vyjádřeného v prvním rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, by stál zcela opačný závazný názor krajského soudu, že záměr takovému posouzení podléhá. Názor krajského soudu však bude bez jakýchkoliv účinků. Stěžovatelka b) proto navrhla zrušit i obě správní rozhodnutí pro porušení principu *non bis in idem*, a to bez vrácení věci k dalšímu řízení.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnosti jsou důvodné, byť z jiného důvodu, než tvrdili stěžovatelé, neboť ti své námitky logicky směřovali pouze do rozhodovacích důvodů krajského soudu.

[18] Podle výše uvedeného shrnutí nyní projednávané věci je současný procesní stav následující. V důsledku rozhodnutí ministryně a následného zastavení přezkumného řízení „oživlo“ první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016. Druhé rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018 vydané v téže věci, bylo spolu s odvolacím rozhodnutím stěžovatele a) (z 10. 5. 2018) zrušeno napadeným rozsudkem krajského soudu pro nezákonnost a vady řízení, přičemž věc byla stěžovateli a) vrácena k dalšímu řízení, v němž je vázán závazným právním názorem krajského soudu. Tento rozsudek je napaden nyní projednávanými kasačními stížnostmi.

[19] V současné době tedy první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 existuje. Naopak druhé rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018 je aktuálně zrušené nyní napadeným rozsudkem a správní orgány jsou zavázány, aby v dalším řízení opět vydaly rozhodnutí.

pokračování

[20] V zásadě srovnatelnou situaci řešil Nejvyšší správní soud již v rozsudku z 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41 (viz jeho bod 15), jehož závěry přiměřeně dopadají i na nyní projednávanou věc, a proto z nich dále Nejvyšší správní soud vychází.

[21] V bodě 18 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoli princip *non bis in idem* tak, jak je vyjádřen na ústavní úrovni, představuje zákaz potrestat odpovědnou osobu za tentýž čin více než jednou, v judikатурní praxi správních soudů je chápán obecněji jako *zákaz dvojího projednání téže věci* a je aplikován i na nedeliktní správní řízení. Nejvyšší správní soud jej ostatně označil za „*stěžejní princip správního řízení*“, který platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví, či nikoliv (rozsudek z 23. 10. 2003, č. j. 2 A 614/2002-36). Tento princip je přitom třeba pokládat nejen za stěžejní princip správního řízení, ale za obecný princip právní, který prostupuje celým právním řádem. Své významné místo nachází v odvětví trestního a správního práva, ale také v právu soukromém.

[22] Je proto v rozporu s uvedeným principem, aby o jediné žádosti bylo rozhodnuto dvakrát. Bylo-li totiž vydáno ve věci, o níž již jednou bylo pravomocně rozhodnuto, druhé pravomocné rozhodnutí, jde o rozhodnutí nezákonné, rozporné s právními principy. Porušením uvedeného principu však není toliko (až) finální existence dvou rozhodnutí v téže věci, ale již (zpravidla) tomu předcházející vedení správního řízení o téže věci, zde o totožném záměru stěžovatelky b), za účelem vydání dalšího rozhodnutí.

[23] V nyní projednávané specifické situaci proto bylo úkolem Nejvyššího správního soudu posoudit, a to bez ohledu na kasační námitky, je-li ve věci dán střet s principem *non bis in idem*. V zájmu vyřešení kolize v pořadí druhého správního rozhodnutí s tímto principem, popř. s překážkou věci rozhodnuté, přitom nelze než postupovat tak, že zásada vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jakkoliv je jinak zásadou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžejní, ustoupí těmto vůdčím principům (bod 23 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41). Aplikace této zásady totiž může být omezena. Jak konstatoval Ústavní soud, možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech je namísto tehdy, kdyby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat [např. nález z 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03 (N 114/37 SbNU 475)]. Výrazem této ústavně konformní interpretace § 75 odst. 1 s. ř. s. je řada rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS z 21. 4. 2020, čj. 9 Afs 49/2019-27, bod 24 a tam uvedené další rozsudky).

[24] Situace obdobné té, která nastala i nyní, resp. imanentně hrozí (projednávání již jednou rozhodnuté věci a vydání druhého rozhodnutí v již pravomocně rozhodnuté věci), byla v minulosti judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně označena za nežádoucí a instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelnou (usnesení rozšířeného senátu NSS z 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, a z 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, nebo rozsudek z 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 71/2012-34). Vzhledem k tomu, že použitelné procesní předpisy (tj. správní řád, popř. soudní řád správní) přímo neupravují postup, kterým situaci po oživení dříve vydaného (prvního) rozhodnutí v téže konkrétní věci řešit, je třeba vykládat a aplikovat jejich ustanovení takovým způsobem, který bude souladný s právním principem *non bis in idem*, jakož i s principem právní jistoty, k jehož narušení dochází tím, že není zřejmé, které

z vydaných rozhodnutí je zákonné, a je třeba se jím řídit (body 21 a 24 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41).

[25] Taková nežádoucí situace by měla být v první řadě odstraněna příslušným správním orgánem pomocí nástrojů, jež nabízí procesní předpisy upravující řízení před správními orgány, zde správní řád. Nicméně, v nyní projednávané věci již uplynuly objektivní lhůty jak pro zahájení přezkumného řízení, tak i pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení (§ 96 odst. 1 a § 97 odst. 1 právního řádu), jelikož nyní řešená správní rozhodnutí nabyla právní moci 16. 5. 2018. Vhodným nástrojem pro řešení nastalé situace není ani institut obnovy řízení (body 22 a 26 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41).

[26] Další možností je pak právě žaloba ve správním soudnictví podaná proti druhému správnímu rozhodnutí v řadě za současného zohlednění principu *non bis in idem* z úřední povinnosti tak, aby (i Nejvyšší) správní soud vzniku kolize s tímto principem zabránil, příp. vzniklou kolizi odstranil (např. rozsudek NSS ze 4. 3. 2009, čj. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS).

[27] Podle Nejvyššího správního soudu jde v nyní projednávané věci z pohledu zákazu dvojího rozhodování a rozhodnutí o zcela specifickou situaci, neboť v žádné fázi řízení vedle sebe formálně neexistovala, ani nyní neexistují dvě rozhodnutí o téže věci (alespoň pokud je Nejvyššímu správnímu soudu známo). V době rozhodování správních orgánů po přezkumném rozhodnutí z 12. 6. 2017 ani v době rozhodování krajského soudu v nyní projednávané věci první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 formálně neexistovalo. V současné době první rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 sice existuje, avšak formálně zrušené je naopak druhé rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018. V době vydání druhého rozhodnutí krajského úřadu ani později v odvolacím řízení a řízení před krajským soudem rozpor s principem *non bis in idem* neexistoval, neboť ten hrozí až s oživením prvního rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 ke konci roku 2022, tj. v době přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem. V tomto ohledu proto správní orgány ani krajský soud nepochybily.

[28] Pokud by však v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud na základě kasačních stížností přistoupil k věcnému přezkumu rozsudku krajského soudu a kasační stížnosti zamítnul, ponechal by v platnosti závazný právní názor krajského soudu zavazující správní orgány k opětovnému vydání druhého rozhodnutí o témže záměru stěžovatelky b). Krajský úřad by však při existenci prvního rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016 již nemohl pokračovat v řízení za účelem vydání dalšího (druhého) rozhodnutí, jelikož by tím bez dalšího porušil princip *non bis in idem*.

[29] Jestliže by naopak Nejvyšší správní soud napadený rozsudek z jakéhokoli důvodu zrušil, jak požaduje stěžovatelka b) ve svém posledním vyjádření, došlo by k „oživení“ pravomocných rozhodnutí stěžovatele a) a druhého rozhodnutí krajského úřadu z 16. 1. 2018. Tím by Nejvyšší správní soud založil kolizi s principem *non bis in idem*, kterou bude krajský soud povinen odstranit bezpodmínečným zrušením obou správních rozhodnutí bez současného vrácení věci k dalšímu řízení (bod 14 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41, a obdobně rozsudek NSS z 20. 12. 2018, čj. 6 As 19/2018-31, bod 14).

pokračování

[30] Nadto by v obou případech bylo výsledkem věcného přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu pouze akademické pojednání, jež stěžovatelům ani žalobci neposkytne skutečnou ochranu jejich veřejných subjektivních práv (srov. rozsudek NSS z 25. 10. 2017, čj. 2 Afs 245/2016-43, č. 3692/2018 Sb. NSS, bod 30 a tam citované usnesení rozšířeného senátu NSS). K tomu ale rozhodování správních soudů sloužit nemá (rozsudek NSS z 2. 5. 2023, čj. 5 As 214/2022-38, bod 30).

[31] Hrozba kolize dvou správních rozhodnutí vydaných v téže věci je tak nyní natolik přítomná a bezprostřední, navíc zcela odvislá od toho, jak Nejvyšší správní soud rozhodne, že nad ní nelze zavírat oči. Nic na tom nemění ani skutečnost, že v nyní projednávané věci bylo jak (nyní „oživlým“) prvním rozhodnutím krajského úřadu z 3. 8. 2016, tak (nyní zrušeným) druhým rozhodnutím krajského úřadu z 16. 1. 2018 ve zjišťovacím řízení rozhodnuto shodně o tom, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí (srov. bod 21 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41).

[32] Nebyla-li by v situacích obdobných té nyní projednávané dána přednost popsanému principu, bylo by řešení takových situací nikoli „pouze“ obtížné, nýbrž přímo nemožné (bod 22 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41).

[33] Vzhledem ke své povinnosti aplikovat výše popsaná východiska a z nich plynoucí příkaz pramenící z principu *non bis in idem* proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci je nutno zrušit pro rozpor s uvedeným principem jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i obě správní rozhodnutí, bez vrácení věci k dalšímu řízení (viz bod [29] výše).

[34] S ohledem na vše uvedené lze závěrem zopakovat, že by bylo jistě žádoucí, aby právě řešená nelehká otázka byla spíše upravena legislativně ve správním řádu, např. obdobně jako v § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, který řeší právě kolizi dvou daňových rozhodnutí vzniklou oživením prvního z nich v důsledku zásahu Nejvyššího správního soudu. Za nynější situace, kdy tomu tak není, je však třeba v každém konkrétním případě nalézt nejlépe schůdnou cestu k jejímu vyřešení, a to za užití institutů, které správní řád a soudní řád správní nabízejí (srov. body 27 a 28 rozsudku čj. 2 Azs 307/2015-41).

VI. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné, byť z jiného důvodu, než uvedli stěžovatelé, a k němuž musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Přesto, že správní orgány ani krajský soud z hlediska principu *non bis in idem* nepochybily, byl Nejvyšší správní soud pro specifika souzeného případu povinen odchytil se od § 75 odst. 1 s. ř. s., a přihlédnout ke kolizi s právním principem *non bis in idem*, k níž došlo až v průběhu řízení o kasačních stížnostech v důsledku oživení prvního rozhodnutí krajského úřadu z 3. 8. 2016. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Současně podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil i obě správní rozhodnutí. Výjimečnost situace si žádala nedodržet kasační zásadu správního soudnictví podle § 78 odst. 4 s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud po zrušení správních rozhodnutí nevrátil věc stěžovateli a) k dalšímu řízení.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[37] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce úspěšný byl, neboť dosáhl žalobou požadovaného zrušení správních rozhodnutí, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Svého práva na náhradu nákladů řízení o žalobě se žalobce při jednání, 2. 10. 2018, vzdal (bod 117 rozsudku krajského soudu) a v řízení o kasační stížnosti mu žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti naopak nemá stěžovatel a), který ve věci nebyl úspěšný.

[38] Právo na náhradu nákladů řízení nemá ani stěžovatelka b), která v řízení o žalobě měla postavení OZNŘ, neboť nenastala žádná ze situací předvídaných § 60 odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. května 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu